

LOTTE PETERSEN

Een
verrukkelijk
fiasco

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Lotte Petersen
Omslagontwerp: Villa Grafica
Omslagbeeld: © Shutterstock
Foto auteur: © Iris Andringa / Oog in Oog Fotografie
Zetwerk: ZetSpiegel, Best
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0886 8
ISBN 978 94 027 6290 7 (e-book)
NUR 301
Eerste druk oktober 2021

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes & Bisseling Literary Agency te Amsterdam.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

I.

Rome

C*oltello* betekent ‘mes’. Naast briljant handige zinnestjes zoals ‘de ingenieur zit in de ijskast’ is dat een van de weinige dingen die Duolingo me heeft bijgebracht. Wat een verrassing dat dit meteen al cruciale informatie blijkt te zijn.

Leo is aan het schreeuwen. Zijn hoofd vuurrood, zijn armen maaiend in de lucht. Achter zijn oren haakt het t-shirt, dat hij niet uit krijgt. Elke keer wanneer hij aan de stof rukt, raakt hij meer en meer in paniek. Hij brult alsof iemand hem één voor één de boten breekt,

Zijn oudere broer, Tommaso, staat er op een afstandje naar te kijken. Lachend. ‘*Calma, calma,*’ zo probeert hij hem halfslachtig te kalmeren. Hij lijkt geen serieuze aanstalten te maken om deze show tot een vlug einde te brengen.

Leo, de bruller, heeft door dat zijn grote broer hem uitlacht, wat hem nog bozer maakt. Beestachtige kermen komen uit zijn lijf.

Ik moet denken aan de keer dat de valse kat van mijn ouders een hechting in zijn kop had en daarna een lampenkap moest dragen. Toen hij na de operatie wakker werd, ging het meteen mis. Hij ramde woest met zijn kop tegen de muur, net zo lang tot de kap losliet. Daarna begon hij aan de hechtingen. Krijzen dat hij deed, nog harder dan een luchtalarm.

De dierenarts zei: ‘Zet hem in zijn eentje in een donkere kamer en laat hem maar zijn gang gaan tot-ie stil is.’

Ik denk niet dat dat bij een kind van vijf ook de oplossing is. Al is het wel verleidelijk.

Tussen Leo en de twee koppen grotere Tommaso begint de strijd snel te verhevigen. Leo schreeuwt dat Tom hem moet helpen, maar schopt hem elke keer wanneer hij dichterbij komt. Tommaso verbergt niet dat hij de situatie vermakelijk vindt. Hij pakt nog net niet zijn telefoon erbij om het geheel te filmen. Er moet iets gebeuren, voor het écht uit de hand loopt.

Ik benader Leo als een wild dier: met opperste concentratie en uiterste voorzichtigheid. En met de vrij realistische verwachting aangevallen te worden. Ik probeer zijn gekerm en zijn gebrul te negeren en mezelf eraan te herinneren dat er niet écht iets aan de hand is. Leo gedraagt zich dan misschien alsof het einde der tijden is aangebroken, het werkelijke probleem is nog altijd dat zijn hoofd te dik is voor zijn shirt. Er zijn mensen op deze planeet die erger hebben geleden, denk ik zo. Ik buk naast Leo en leg voorzichtig mijn hand op zijn kleine, bezwete rug.

‘Calma, calma,’ zeg ik, zijn broer papegaaiend. Ik tel af in het Italiaans, van drie naar één, en geef op de laatste tel een stevige ruk aan het shirt.

Leo klinkt inmiddels als een ambulance, schudt zich los uit mijn greep en rent met het shirt over zijn gezicht de kamer door. ‘*Aiuto! Aiuto!*’

Het laat zich makkelijk raden dat ‘aiuto’ help betekent. Wie precies die hulp moet bieden, is minder duidelijk. Want noch ik, noch zijn broer mag Leo aanraken.

Ik probeer Leo weer te pakken te krijgen, maar het is al te laat. Hij rent pontificaal tegen de muur op. Een harde smak klinkt door de ruimte. Het huilen is begonnen. Tommaso barst in lachen uit. Ik

beweeg me voorzichtig naar Leo toe en probeer hem te sussen. Nu hij zich dramatisch op de grond heeft geworpen, lukt het me hem lang genoeg vast te houden om zijn shirt uit te trekken. Zijn lichtblonde haren staan alle kanten op, alsof hij met zijn vingers in het stopcontact heeft gezeten. Ik aai zacht tegen zijn klamme wang en vertel hem met woorden die hij waarschijnlijk niet verstaat dat alles in orde is.

De rust duurt enkele seconden, dan krijgt Leo zijn lachende oudere broer weer in de gaten. Wanneer Leo fronst, lijkt hij ineens een heel ander kind. Alsof hij een meter groeit en tien jaar ouder wordt, alleen dankzij die blik. Hardhandig duwt de kleuter tegen mijn lijf, waarna hij overdreven stampend op zijn broer afloopt. Waar zojuist de wereld nog verging, is hij nu ineens zijn verdriet vergeten. Het is moeilijk voor een buitenlander om Italiaanse scheldwoorden te herkennen; in mijn oren klinkt al het Italiaans als boze poëzie. Toch kan ik merken dat hier nogal wat stevige taal wordt ingezet. De schouders van de kleine Leo zijn opgetrokken en zijn borst steekt dreigend naar voren, op het lachwekkende af. Hij lijkt op een boze kip. Hij krijst zo hard dat hij erbij begint te kwijlen, maar dit lijkt me niet het moment om met een snoetenpoetser aan te komen. Eerder het moment om een exorcist te bellen.

Tommaso reageert niet op de uitdagingen van zijn broertje. Daar is hij met zijn tien jaar misschien net volwassen genoeg voor. Ik probeer tussenbeide te komen voordat de boel escaleert. Leo is echter net aan een nieuwe tirade begonnen en die gaat Tommaso blijkbaar te ver. PATS! Voor ik het doorheb, heeft hij zijn broer een klap in het gezicht gegeven. Niet harder dan gebruikelijk is tussen broers en zussen, maar hard genoeg voor Leo om zijn laatste beetje zelfbeheersing te verliezen. Hij schreeuwt en hapt naar lucht en schreeuwt nog harder. Zo rent hij de woonkamer uit. Hij roept iets waaruit ik maar één woord opvang. En van dat woord verstijf ik.

Coltello.

Ik sprint achter de kleine jongen aan en vind hem op zijn tenen aan het aanrecht. Net op het punt om de keukenla open te trekken.

‘Leo, *no!*’ hoor ik mezelf schreeuwen.

Zijn broer wandelt verdwaasd de keuken in. Hij is gestopt met lachen. Leo klampt zich ondertussen vast aan mijn been en begint erin te bijten. Prettig is anders, maar dit is altijd nog beter dan dat hij zijn broer met een broodmes fileert. Met Tommaso voorop en Leo als letterlijk blok aan mijn been wankel ik terug naar de woonkamer.

‘Wanneer komt papa terug?’ wil Tommaso weten.

‘*Soon,*’ zeg ik. Het kan voor mij niet snel genoeg zijn.

‘Ik voel me alsof ik in een film zit. Zo’n dramafilm, waarin ze als openingsscène het absolute dieptepunt van het verhaal laten zien. En dan vraag je je af: hoe heeft dit personage zó diep kunnen zinken? Alleen is dit dus niet mijn dieptepunt, maar pas mijn eerste dag.’

Ik zit aan tafel met Marjolein. Onze eerst officiële kennismaking. We hebben elkaar al een aantal keer digitaal ontmoet. Zij werkt ook als au pair, voor vrienden van mijn gastouders. Al voor ik naar Rome vertrok, gaf Luca – mijn gastvader – me haar telefoonnummer. Zo kon ik alvast een beetje contacten leggen, had hij gezegd. Een initiatief waar ik nu al heel dankbaar voor ben. Toen Luca vanmiddag voorstelde dat ik ’s avonds met Marjolein op pad zou gaan, ging ik er meteen mee akkoord. Vooral omdat ik na deze middag echt een luisterend oor nodig had. En dan het liefst eentje dat geen DNA met Leo deelde.

Marjolein lijkt precies op haar foto’s. Knap, blond en tot in de puntjes verzorgd. Op die foto’s heb ik ook haar oppaskind Viola gezien. Die lijkt zo te zijn weggewandeld uit een folder van de In-

tertoys. Lieve glimlach, bolle toet, vlechten in haar haren. Ze is net elf geworden en zit bij Tommaso in de klas.

‘Geen zorgen,’ zegt Marjolein. Ze scheurt een stuk stokbrood af en doopt het in olijfolie. Daarna pakt ze het zout, schudt wat op haar bord en dipt het brood erin.

Ik kijk gefascineerd naar het tafereel en de achteloosheid waarmee ze het uitvoert. Alsof ze al jaren een Romein is.

‘De eerste weken dat ik hier was, waren echt doodvermoeiend. Iedereen in Nederland zei telkens wat een geluk ik had om in Rome te wonen, maar ik wilde alleen maar in bed liggen en Netflix kijken. Zo overprikkeld... Ik dacht dat ik gek werd. Maar het komt goed, let maar op. Over een paar weken voel je je echt helemaal thuis.’ Ze steekt het stuk brood in haar mond en kauwt er langzaam op. Het is duidelijk taai.

Ik roer met een rietje door mijn cola. De ijsklontjes tikken ritmisch tegen het glas. De rum moet ik er maar bij fantaseren. Het is vast niet verstandig om het op een zuipen te zetten, op zo’n eerste dag als nanny.

‘Hoe zijn Luca en Vanessa?’ wil Marjolein weten.

‘Luca is aardig, heel kalm. De jongens willen meteen zijn aandacht als hij de kamer binnenkomt. Hij reageert daar vaak niet echt op. Maar hij straalt wel een soort van rust uit, dus dat is fijn.’

‘Anders dan Leo dus,’ zegt Marjolein grinnikend.

Ik knik.

‘En Vanessa?’

‘Die is op reis voor werk, blijkbaar. Dus die ontmoet ik over een paar dagen pas.’

Marjolein trekt haar wenkbrauwen op. ‘Spannende start zo, dan.’
Nou en of, denk ik.

Wanneer de serveerster onze bestelling op komt nemen, bestelt Marjolein voor ons allebei in prima Italiaans. Ik ken slechts een tiental woorden, twintig max. En zelfs daarvan is er een aantal on-

bruikbaar. In een spontane bui had ik nog een aflevering van Bassie en Adriaan in Rome opgezet, maar het liedje met Italiaanse teksten ben ik alweer vergeten.

‘Spreek jij Italiaans?’ vraagt Marjolein me.

Blijkbaar heb ik haar iets te schaapachtig aangekeken. Ik schud mijn hoofd. ‘Bijna niets. Ik wist pas kort voor vertrek dat ik hier zou komen. Ik heb wel snel wat woordjes geoefend, maar dat stelt niet zoveel voor.’ Ik probeer Marjoleins blik te peilen, maar weet niet zo goed wat ik eruit op moet maken. ‘De familie wilde trouwens ook een au pair die geen Italiaans sprak, zodat de kinderen Engels moeten praten.’

Ik denk terug aan vanmiddag en hoe het had kunnen aflopen als ik het woord ‘coltello’ niet toevallig voorbij had zien komen op Duolingo. Die gratis taalapp heeft mogelijk een gruwelijk bloedbad helpen voorkomen.

‘Aha, dus ze spreken Engels?’ vraagt Marjolein.

Ik bijt op mijn lip en trek een pijnlijk gezicht. Ik denk terug aan mijn aankomst in Rome, gisteravond. Vers uit het vliegtuig. Ik bukte voor Leo, zette mijn liefste glimlach op, stak mijn hand uit en zei: *I’m Mia.*’

Leo had mijn hand weggeslagen en trok snel aan de arm van zijn vader. *Papa, chi è quello?*’

Ik keek naar Luca. Die glimlachte flauwtjes en zei dat Leo vroeg wie ik was.

Oké, dat was vreemd. Maar ik was voorbereid. Om een goede eerste indruk te maken had ik een cadeautje gekocht op het vliegveld. Iets waarvan ik wist dat kinderen het niet kunnen weerstaan. Een plastic speelgoedvliegtuig dat makkelijk gooit en veel herrie maakt. Ik hield Leo het plastic speeltje voor en vroeg hem: *Play?*’

Leo begon te huilen en trok zijn vaders arm praktisch uit de kom. *No inglese, no inglese!*’

Het mocht duidelijk zijn dat zowel ik als de Engelse taal nog wat aan populariteit had te winnen.

‘Ik denk dat de ouders de Engelse kennis van hun kinderen wellicht ietsje hebben overdreven,’ vat ik het voorzichtig samen.

Marjolein begint direct instemmend te knikken. ‘O, ze zijn niet de enigen die dat doen. Bijna alle kinderen in Viola’s klas hebben ineens een Engelse oppas of gaan naar bijles. Het lijkt wel een trend ofzo.’ Ze fronst haar wenkbrauwen en schenkt me dan een blik van medelijden. ‘Maar zoals ik al zei: geen zorgen. *Tutto bene...* alles komt goed.’

Kijk, alvast een Italiaanse uitdrukking geleerd. Ik hoop hem eerder te kunnen gebruiken dan ‘de ingenieur zit in de ijskast’.

Mijn gastgezin is misschien niet helemaal eerlijk geweest over de Engelse kennis van hun kinders, maar over een ander ding hebben ze zeker niet gelogen. Trastevere, de wijk waar ze wonen, is een plaatje. Het is de oudste wijk van Rome en nog mooier dan ik heb gezien in films en op foto’s. De wijk leeft. Het kloppende hart van de stad. Oude mannetjes drinken espresso voor hun deur, waslijntjes met kleding in alle tinten hangen als slingers tussen de daken. Speeltuinen vol kinderen en kleine drukke cafés. Nee, hier wonen is zeker geen straf.

Vanuit het restaurant waar we zitten, Carlo Menta, kunnen Marjolein en ik alles in de gaten houden. We hebben een klein tafeltje, direct langs de straat. Ik kijk hoe een gezin met jonge kinderen passeert. De man heeft een kleine jongen op zijn schouders zitten, die als een waakhond voor zich uit kijkt. Als het stel ons voorbij is en de steeg in loopt, worden ze drie keer achter elkaar aangesproken door straatverkopers. Het is alsof die kunnen ruiken dat het toeristen zijn. Sieraden, schilderijen, bandana’s... De vader van het gezin wijst alles stellig af. Ik heb medelijden met hem, want ik weet dat er verderop verkopers staan met lichtgevend speelgoed. Op het pleintje van Santa Maria geven ze er kleine showtjes mee. Papa kan de

horloges misschien wel afwijzen, maar zoonlief zal ongetwijfeld gaan blèren om een stuiterbal met discolichten of om een of andere fluorescerende jojo. Ik zag dat Leo thuis genoeg had liggen om zijn eigen handel te beginnen.

‘Jij hebt wel echt geluk dat je in Trastevere zit,’ zegt Marjolein. ‘Ik vind Monti fantastisch, maar mijn tweede keus was echt Trastevere geweest.’

Monti is de grootste wijk van Rome, grenzend aan het Colosseum. De wijk zit vol met wijnbars, hippe restaurants en boetieken. Dat weet ik, omdat ik tijdens mijn research naar Rome telkens op deze naam stuitte. Zo weet ik ook dat het tot 1940 een wijk was waar vooral prostituees en andere ‘randfiguren’ woonden. Het fascineert me dat mooie plekken altijd zo’n schimmige achtergrond hebben. Mooie mensen meestal ook.

De borden worden op tafel gezet. Twee pizza’s margherita. Ze zijn zo groot dat ze over de randen uitsteken en zo heet dat de stoom ervanaf komt.

‘*Drink?*’ vraagt de serveerster op een bijna agressieve toon.

Marjolein bestelt twee cola’s, waarop de serveerster nors zuchtend onze wijnglazen meeneemt.

Ik snijd een pizzapunt af en zet mijn tanden erin. De mozzarella plakt tegen mijn lippen en de kruidige saus loopt als lava in mijn mond. In vergelijking met deze pizza hier smaken mijn diepvries-exemplaren thuis als vellen karton met zout. Ja, dit is heel waarschijnlijk de lekkerste pizza die ik ooit heb gegeten. Marjolein en ik zijn er allebei stil van.

‘Dit wordt onze vaste plek,’ besluit ze resoluut.

We knikken allebei, tevreden met haar beslissing, en eten met aandachtige happen.

‘Wat zijn we toch toeristen,’ zegt Marjolein halverwege het diner. Ze hangt even achterover in haar stoel.

‘Hoezo?’

‘We lijken wel Amerikanen. Pizza en cola. Geen *primi piatti*, geen *secondi*, alleen maar pizza.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Als het iets goedmaakt, kunnen we straks wel een toetje halen?’

‘Ja, *gelato*,’ zegt Marjolein lachend.

We betalen de rekening van nog geen tientje. Nooit geweten dat een pizza in Italië ongeveer evenveel kost als een stroopwafel van de Leidse markt. We halen een bekertje gelato bij de ijssalon en wandelen nog wat door de wijk. Marjolein vertelt over haar gastgezin: de moeder een interieurstylist, de vader een designer.

‘Kleding?’ vraag ik.

‘Meubels.’

‘Jammer. Een ladekast kleedt toch minder goed af.’

Marjolein lacht. Soms maakt ze een fluitend geluid tussen haar tanden, wanneer ze dat doet. Het geeft haar iets kinderlijks. De meeste nanny’s hebben iets jeugdigs, heb ik gemerkt. Bij mij is het een gebrek aan richting in mijn leven.

‘Jij hebt vast wel veel mooie jurken om te lenen van Vanessa.’ Marjolein port zachtjes in mijn zij. Het geeft me het gevoel dat we elkaar al langer kennen en dat maakt me blij.

‘Als dat zou mogen, dan spring ik een gat in de lucht.’

In mijn hoofd zie ik Vanessa voor me. Ik ken haar eigenlijk alleen nog van foto’s op de rode loper. Zo glamoureuus. Ik ben benieuwd hoe onze ontmoeting zal zijn.

‘Ken jij Vanessa en Luca erg goed?’ vraag ik voorzichtig.

Marjolein haalt haar schouders op. ‘Nee, echt goed niet. Ze komen af en toe bij ons thuis, maar niet vaak. Die mensen zijn zo druk.’

Ik knik. Vanessa en Luca, mijn gastouders, zijn filmsterren. Zij actrice, hij regisseur. Ik vind het lastig om in te schatten hoe bekend ze zijn in Italië, maar als ik haar naam intyp op Google, krijg

ik wel een idee. Er zijn genoeg zoekopdrachten naar het paar te vinden. Mensen zijn nieuwsgierig naar hun werk, hun huwelijk, hun kinderen. En blijkbaar willen veel fans weten of Vanessa ooit naakt ging in een film. Ik heb besloten maar niet te veel hits aan te klikken.

‘Zijn jouw gastouders druk?’ vraag ik Marjolein na een korte stilte.

‘Ik vermoed dat ze mij hebben aangenomen zodat ze Viola kunnen verwaarlozen.’

Ik weet niet helemaal zeker of het een grap is, maar ik hoop van wel.

‘Het is zo’n makkelijk meisje. Ze luistert goed, is lief. En alsnog vinden haar ouders zoveel mogelijk redenen om zo weinig mogelijk tijd met haar door te brengen,’ zegt ze schouderophalend. Ze slaakt een diepe zucht. ‘Ik kan me niet voorstellen waarom ouders zoiets doen.’

Flashbacks van het luchtalarm van vanmiddag en de bestekla dringen zich aan me op. Ik druk de gedachten zo snel mogelijk weg. We passeren de man met het jongetje op zijn schouders, die eerder op de avond langs onze tafel liep. De lichten van zijn discospeelgoed prikken in mijn ogen.

Het is maandagochtend. Mijn eerste schooldag. Als au pair welteverstaan, maar ik voel weer de bekende spanning uit mijn eigen kindertijd. Alsof ik elk moment de TV-TAS of de tafel van vijf moet kunnen opdreunen.

Vanavond zal ik ook eindelijk Vanessa ontmoeten; die komt dan terug van haar werktrip naar Milaan. Het moet vast gek zijn geweest voor Leo en Tommaso. Geen moeder, maar wel een buitenlandse indringer in huis. Luca, de zenmaster, is gelukkig wel veel thuis vandaag en brengt de jongens naar school. Leo gaat naar de

lagere school, een paar minuten lopen van ons appartement. Tommaso gaat naar een ander gebouw, in een drukke straat vlak bij de Trevifontein. Luca en Vanessa hebben de planning voor de kinderen zo in elkaar weten te knutselen, dat ze nooit tegelijkertijd ergens opgehaald hoeven te worden. Ze gaan naar zwembles, piano of blijven bij vriendjes, die weer hun eigen au pairs hebben. Zo'n planning lijkt een hele organisatie, maar voor Vanessa en Luca is het blijkbaar vanzelfsprekend.

Nu Luca de kinderen wegbrengt, ben ik voor het eerst sinds mijn aankomst alleen in de woning. Alleen thuis, al voelt dat nog niet zo. Voor het eerst kan ik de ruimte waar ik ben komen wonen schaamteloos verkennen. Behalve mijn kamer dan, maar in die veredelde bezemkast was het verkennen zo klaar. Een kleine kamer hebben vind ik geen probleem. Dat die pal aan de woonkamer ligt, is een ander verhaal. Om het van de zonnige kant te bekijken: ik hoef voorlopig geen wekker meer te zetten. En ik heb kunnen horen dat Leo zich uitstekend heeft vermaakt met het elektrische vliegtuigje dat ik hem gaf. Van vijf voor zes tot kwart over zeven 's ochtends, als ik me niet vergis.

Nadat ik koffie heb gezet, met een gek Italiaans kokertje dat men volgens Google een percolator noemt, maak ik een rondje door de woning. Ik kan ergens nog steeds niet geloven dat ik hier ben. Toen ik me een paar weken geleden inschreef om als au pair te werken, was het geen serieus plan. Het was een beetje zoals ik elk halfjaar een keer inlogde op Tinder: niet met een bedoeling, maar vooral om te weten dat ik nog opties had.

Ik kreeg veel berichten. Blijkbaar was mijn profiel een beetje de jackpot voor alle zoekende gezinnen. Ik spreek Engels, heb al eerder een poosje als nanny gewerkt in Ierland en mag van de Universiteit Leiden officieel de titel Master of Arts achter mijn naam zetten. Nog een plus: op mijn profielfoto sta ik knuffelend met mijn

twee kleine nichtjes. Die zien eruit alsof ze zo uit de Droomvlucht in Kaatsheuvel zijn weggelopen.

Tussen alle berichten die ik kreeg, viel die van Luca en Vanessa op. Ze schreven dat ze dachten een goede match voor mij te zijn, omdat ik film- en literatuurwetenschap heb gestudeerd en zij ‘iets in de filmwereld deden’. Ik had nog geen flauw idee wie ik in mijn inbox had.

Dat Luca en Vanessa Morrone in de filmwereld werken is trouwens goed te zien in het appartement. Naast de woonkamer hebben ze een aparte ruimte met een grote werktafel. Tegen de muur staat een rij bioscoopstoelen. In een glazen kast aan de wand, naast een antieke piano, pronkt een aantal prijzen. Waarvoor precies weet ik niet, maar ze zien er chic uit en glanzen alsof ze elke dag worden opgepoetst. Ook hangen er foto’s. Een aantal van Luca op verschillende filmsets en eentje waarop hij poseert met Isabella Rossellini.

De meeste foto’s zijn echter van Vanessa. Voor een van haar uitgevergrote portretten blijf ik staan. In tinten van zwart, wit en grijs kijkt ze me over haar schouder aan. Ik zie een gezicht met grote, indringende ogen. Een opvallende mond met volle lippen. Donkere haren die losjes op haar hoofd zijn vastgestoken. Ze heeft een van de mooiste gezichten die ik ooit heb gezien. Als dat van Angelina Jolie, maar vriendelijker. En levendiger, al weet ik niet precies waaruit ik dat opmaak. Het is altijd gevaarlijk om zoveel te veronderstellen over een persoon die je feitelijk niet kent.

Luca heeft stap voor stap opgeschreven hoe ik die middag op Tommaso’s school moet komen. Vanaf de tramhalte, vlak bij Carlo Menta, ga ik met de tram naar Piazza Venezia. Vanaf daar is het nog ruim een kwartier lopen, maar ik kan grotendeels dezelfde weg

volgen. Terwijl ik naar de tramhalte wandel, ervaar ik voor het eerst hoe druk Trastevere eigenlijk is. Aan de rand van de weg staan kraampjes met telefoonhoesjes, sjaals, sieraden en een paar kramen die eruitzien alsof iemand gewoon de inhoud van zijn zolderkast op tafel heeft gepleurd. Ik vraag me af of er mensen zijn die daadwerkelijk op een straathoek stoppen om een vergeeld album van Laura Pausini te kopen van een man zonder voortanden.

Autoverkeer vind je niet veel in de binnenstad van Trastevere, maar wel toeterende Vespa's. Die zijn overigens niet al te voorzichtig. Alleen al bij het wandelingetje naar de tramhalte word ik drie keer bijna van mijn sokken gereden. Als ik straks met de kids loop, zal ik héél goed moeten oppassen. Het weer is gelukkig goed. Nederland is rond deze tijd van het jaar druilerig en grijs. Hier is het zonnig en voelt februari als mei. Dat stemt me optimistisch over de rest van het jaar.

Al snel zie ik de groene kiosk, waar Luca over had verteld. Ik ga in de rij staan voor een tramkaartje en bestudeer tijdens het wachten de uitgebreide uitstalling van cartoons en roddelblaadjes. Achter de toonbank staat een oude man met piekerig grijs haar. Hij doet me denken aan die beroemde zwart-witfoto van Einstein waarop hij zijn tong uitsteekt. In Leiden kom je die vaak tegen in cafés. Er zijn er zoveel die pretenderen het oude stamcafé van de wetenschapper te zijn. Als ze allemaal gelijk hebben, dan was meneer Einstein nogal een dronkenlap.

Ik zeg de kioskbediende gedag met een vrolijk 'Ciao!' en laat mijn ogen over het rekje met ansichtkaarten glijden dat naast de kassa staat. Uitzichten op Rome, toeristische attracties... Ze staan hier gepresenteerd als mooie beloftes. Ervaringen die mij nog te wachten staan. De andere kant van het rek is gewijd aan zwart-witfoto's. Een scène uit *La Dolce Vita* met Anita Ekberg in de Trevifontein. En een paar foto's uit – ik schat – de jaren zestig, van mooie vrouwen, happend in een pizzapunt of leunend tegen een Vespa. Ik be-

kijk de foto's aandachtig. Misschien kan ik mijn vrienden thuis ja-loers maken met mijn nieuwe woonplaats. Josefien en Simon zouden vast blij zijn met een kaartje. Of anders kan ik ze altijd nog gebruiken om de muren van mijn bezemkastkamer wat op te fleuren.

Ik kies vijf kaarten en reken ze af, samen met een stapel tram-kaartjes en een veel te toeristische sleutelhanger. Daarna loop ik naar de trambaan, mijn schoenen klakkend op de straattegels. Ik twijfel aan welke kant ik moet staan, maar herinner me uit Luca's instructies dat ik de rivier over moet. Ja, dat moet kloppen. Trastevere betekent aan de overkant van de Tiber. In de verte kan ik de trambaan een brug zien overgaan.

Wanneer de tram arriveert, stap ik samen met een groep mensen in. Een klein meisje van een jaar of elf schiet voor me langs en blijft treuzelen voor een mevrouw die worstelt met haar kinderwagen. Achter me voel ik iemand ongeduldig duwen. Ik probeer ruimte te maken, maar dat helpt niet. Het meisje voor me blijft in de opening staan, alsof ze niet weet of ze in of uit wil stappen. Als ik weer iemand achter me voel, draai ik me om, mijn geïrriteerde blik al klaar. Dan zie ik dat er achter me nog een meisje staat, met haar handen in mijn tas. In een reflex trek ik mijn tas naar me toe en druk mijn lichaam naar voren, de tram in. Met een vier keer zo snelle hartslag check ik of ik alles nog in mijn tas heb zitten. Mijn camera, mijn portemonnee, de telefoon die ik de dag ervoor van Luca heb gekregen... Pas als ik alle items twee keer in mijn handen heb gehad, kan ik weer opgelucht ademhalen. Wanneer de tram begint te rijden, zie ik dat de twee meisjes ook ingestapt zijn. Ze bekijken me, en als ik terugkijk, slaan ze hun ogen neer. Ik vraag me af of ik een scène moet schoppen. Of andere tramreizigers moet waarschuwen. Maar daarvoor heeft Duolingo me nog niet met de juiste zinnen uitgerust.

De eindhalte is Piazza Venezia. Wanneer ik de tram uit stap, kan ik het kolossale witte gebouw al meteen bewonderen. Het mo-

nument van Victor Emmanuel II. Vanwege de vele smalle trappen wordt het gebouw ook wel ‘de typmachine’ genoemd, vertelde Luca.

Op de stoep langs de weg lopen de toeristen langzaam. Stuk voor stuk onder de indruk van dat prachtige, keizerlijke monument. Ik probeer me voor te stellen hoe het zal zijn om hier elke dag te komen en probeer me te herinneren of ik ooit zo onder de indruk ben geweest van Leiden. Dat moet haast wel. Ook Leiden was ooit nieuw.

Ik denk terug aan de instructies van Luca. Hij heeft ze opgeschreven, maar omdat ik sinds die gevaarlijke tramrit mijn tas het liefst strak onder mijn arm gedrukt houd, probeer ik het uit mijn hoofd. Ik volg de stoep en kom op een druk kruispunt. Een grote stroom mensen gaat naar rechts, om het monument van Victor Emmanuel II heen. Daar zijn het Forum Romanum en het Colosseum, weet ik. Mijn nieuwsgierigheid verleidt me om een kijkje te nemen, maar ik weet dat dat niet verstandig is. Ik zou in mijn eigen huis nog kunnen verdwalen, laat staan hier in de stad. En ik zou het mezelf heel kwalijk nemen als ik Tommaso moest laten wachten. Ik heb het gevoel dat ik nog iets moet goed maken met hem, na die rampzalige middag van gisteren.

Ik sla af bij het kruispunt. Tegelijk met een grote groep mensen steek ik over, mijn tas strak tegen mijn lichaam aan. Auto’s springen voor het zebrapad paniekerig op de rem, alsof het verkeerslicht niet gewoon op rood staat. Vespa’s in Trastevere zijn spannend, maar deze wandeling is pas echt een uitje voor mensen met een doodswens.

Na ongeveer twintig minuten wandelen in een slakkengangetje herken ik een punt waar ik rechts af moet slaan. Ik ben niet de enige. Een grote groep mensen volgt mijn route. De steeg waarin we lopen wordt smaller. Winkels met sleutelhangers en sweaters

met Italiaanse vlaggen erop aan weerskanten. Ik hoor een hoop talen om me heen: Frans, Duits, Pools. Alles overstemmend zijn de straatverkopers.

'Yes, lady, over here! You want selfiestick? Selfiestick? Ten euro!'

Straathandelaren duwen hun koopwaar onder mijn neus. Ik loop verder en kijk pas op wanneer ik water hoor stromen. Ik kom aan op een plein.

Daar staat-ie: de Trevifontein. Grappig genoeg ben ik eerst onder de indruk van het water, voor ik de fontein zelf opmerk. Wauw, wat is het felblauw! Alsof het niet echt is, maar een special effect. Ook over de grootte van de fontein verwonder ik me. De afstand van de ene naar de andere zijde lijkt een heel stuk lopen. En in deze kolosale menigte zou het je gemakkelijk een halfuur kosten.

Ik daal af naar beneden, mezelf alsmaar verontschuldigend.

'Scusi, scusi.'

Ik ga aan de rand van de fontein zitten. Het water spettert in mijn gezicht, de koelte blaast ervanaf als bij een open raam. Ik kijk omhoog naar de sixpack van Oceanus. Zijn strenge blik maakt me wat ongemakkelijk.

Ik herinner me die legende over de Trevifontein. Dat je er een muntje in moet gooien om er zeker van te zijn dat je er ooit weer terug zal keren. Ik kijk naar alle muntjes die in het water fonkelen. Zo te zien zijn er al een heleboel beloftes gemaakt, maar ik heb er geen nodig. Ik zal hier elke week wel een paar keer terugkomen; Tommaso is mijn magische muntje. En het is tijd om hem van school te halen.

Ik worstel me terug door de menigte, die moeizaam een looppad voor me vrijmaakt. De drukte is overweldigend. Gillende kinderen. De harde stemmen van de straatverkopers eroverheen. Vallende ijsc hoorntjes. Gehuil. Klikkende camera's, kussende stelletjes. Selfiesticks, alsmaar swaffelend in mijn gezicht.